

[Poul Møller.]

interesse, som om ikke den person eller det selskab, som vil påtage sig investeringen, er først og bedst til at foretage denne bedømmelse. Og landbruget vil man berøve risikovillig kapital fra byboere til modernisering og tilpasning af landbrugsvirksomheder, samtidig med at man begrænser mulighederne for samdrift og sammenlægning i en tid, hvor vi i så høj grad har brug herfor. Det kan ikke være den rette vej, slet ikke når det oprindelige motiv, det nationale, efterhånden er mere og mere forflygtiget.

Gennem snart 10 år har vi nu haft et styre, hvor socialdemokratiet har spillet første violin. Naturligvis kan der ikke lovgives gennem en 10-årig periode og regeres, uden at meget ønskeligt og meget godt realiseres, som praktisk talt alle har kunnet enes om, og naturligvis har den europæiske økonomiske rejsning givet disse regeringer en enestående chance for at løse problemer, som tidligere tiders ministre måtte lade ligge. Så meget desto stærkere virker det, at der stadig er så meget forsømt, og at der på nogle områder er gjort så små fremskridt. Vort høje renteniveau giver udtryk for den manglende evne til at tilrettelægge den økonomiske politik. Skatterne er tredoblet, og de offentlige udgifter er ligeledes vokset, fra omkring 3 milliarder til godt og vel 10 milliarder kroner. Trods stigende indkomster er skattetrykket også procentvis vokset i perioden. På område efter område har vi gravet os ned i et papirstyre, hvor mennesker skal have en offentlig tilladelse, næsten ligegyldigt hvad de vil gå i gang med. Restriktionerne græsser netop ved 10 års periodens slutning som ingen sinde før, boligproblemerne er stadig væk lige fortvivlende fjernt fra deres løsning. Der regeres af staten med byggeriet på alle leder og kanter, men tilsyneladende kan man ikke finde den melodi, som kan fjerne bolig-mangelen. Huslejerestriktionerne er fastholdt 24 år efter deres indførelse, og intet tyder på, at regeringen omgås med planer om at foretage en konstruktiv omlægning af boligpolitikken. På undervisningens område har vi stadig læremangel, og vi har fået en skolelov, der næppe har forbedret uddannelsesvilkårene, selv om en bedre uddannelse er et krav, alle har været enige om.

Trods den stigende velstand har man endnu ikke dristet sig til at gennemføre en obligatorisk skolegang på 8 år. Også for 10 år siden drøftedes — med stor inderlighed — de samme trafikproblemer som nu. Hovedstadens undergrundsbane, Store-Bælts- og Øresundsbro stod på dagsordenen, som de gør det nu stadig lige langt fra deres realisering, som kunne have givet os et virkeligt skub fremad også økonomisk.

Det ville derfor være helt forkert at fremhæve disse 10 år som en periode, hvor der er vist dristighed i statsstyret, vilje til at gribe de store problemer an uden fordomme. Det har været en periode, hvor man i det væsentlige har skummet fløden af de gode konjunkturers kar og i øvrigt er vejet tilbage for de langsigtede foranstaltninger og den virkelige planlægning.

I den internationale politik har vi så nogenlunde i dette tiår kunnet enes om vort lands vej, og det har været en lykke. Vor freds- og forsvarspolitik har været baseret på De Forenede Nationer og NATO. Herom skal jeg ikke gøre mange bemærkninger ved denne lejlighed — jeg går ud fra, at udenrigsministeren vil give en orientering, når han svarer ordførerne — men dog sige, at vi er mange, der er bekymrede for FN. For historien vil det næsten være det grusomste, om denne verdensorganisation skal aflives på grund af kontingentrestance. FNs økonomiske krise er direkte tilsigtet af østblokkens lande, der igennem deres nægtelse af at betale for Congo- og Suezaktionerne har vist en enestående arrogance over for fredens problemer og en hånlig tilsidesættelse af internationale domstolskendelser og selve grundlaget for De Forenede Nationers virke. Jeg vil gerne spørge den højtærede udenrigsminister, hvad regeringen egentlig agter at foretage sig, og hvordan den vil tilkendegive sin despekt og det danske folks despekt for de folkeretlige brud, som efterhånden har været ved at føre fredsorganisationen til fallittens rand. NATO, den vestlige verdens skjold, er i disse år plaget af indre modsætningsforhold, som bl. a. vi har lidt under. Jeg går ud fra, at udenrigsministeren vil orientere tinget om de beslutninger, der nu er truffet i Ottawa.

Et folketingsår nærmer sig sin afslutning. Der vil selvfølgelig være meget delte meninger om de resultater, der er opnået, og som